

Še nekoliko dni je ostal Jožko v postelji. Zdravje se mu je vidno vračalo. Raztajal pa je med tem časom tudi jug skoro ves sneg. Le tuptam so se žalostno držali zadnji ledeni ostanki.

Zopet je sijalo zlato solnce in pošiljalo blagodejne žarke na zemljo. Že so se prikazovale rumenkaste trobentice in beli zvončki. Bojazljivo je pomolil iz zemlje svojo rdečkasto glavico pomladanski žefran, in v gozdu so se razcvele ljubke mačice. S hitrimi koraki je zbežala mrzla zima, vsa narava je pa vstala k novemu življenju. Prišla je pomlad!

In stopili so mati k Jožku in mu veselo dejali: »Glej, Jožko, prišla je ljuba pomlad. Sedaj pa le pojdi na prosto. Naberi pomladanskih cvetic in okraši z njimi Marijino podobo, pa se zahvali Materi božji za veliko dobroto, da ti je izprosila ljubo zdravje!«

Oblekli so Jožka v gorko obleko in po dolgem času je deček zopet dihal čisti, pomladanski zrak. Čilih korakov je korakal čez polje. Nabral je zgodnjih pomladanskih cvetic in je z njimi okrasil Marijino znamenje za vasjo. S prisrčnimi besedami se je božji Materi zahvalil za ljubo zdravje. Poslej je doma in v šoli pol rajši ubogal. Izmodrila ga je bolezen.

Ognjeslav.

Najhujša kazen.

lipnikarjev Jožek je zelo vesel pritekel iz šole. Položil je knjige na polico, pa hajdi vun na prosto! Saj je danes tako lep dan, prvi po dolgi pusti zimi.

Ko je pa tekel po veži mimo kuhinje, so mu zaklicali mati v kuhinji: »Jožek, ne hodi od doma! Pazi na Ivanko! Če se zbudi, jo zazibaj in pa malo pogovori z njo, da ne bo jokala. Jaz moram v malin vprašat, če je že zmleto, da bo pojutranjem peka.«

Tako so govorili mati, Jožek se je pa razžalostil. Umevno je, da mu ni moglo biti prijetno, prvi pomladni dan presedeti doma v sobi. Prišlo mu je, kakor da bi opravičeno ugovarjal. A premagal se je in tiho odšel v sobo. Sedel je poleg zibelke, vzel v roke spise Krištofa Šmida in pričel čitati. Ali kar nič mu ni hotelo iti. Vedno mu je nagajala vesela družba solnčnih žarkov, ki so skakali in plesali po tleh, kot bi se igrali. Včasih se je kak predrzen žarek prikradel celo na Jožkovo knjigo in tam razposajeno poskočil, kot bi se hotel rogati dečku, da tako mirno sedi v pusti sobi, češ: »Glej mene, kako prosto veselo skačem, kakor hočem.«

Jožek ni mogel več prestat i v miru. Pustil je knjigo in šel skozi okno gledat v prosto naravo. Kako lepo je bilo zunaj! Vse se je veselilo, da je konec zimskega kraljestva. Vse se je radostno kopalo v zlatih solnčnih žarkih, ki so po tako dolgem času zopet dobili svojo blagodejno moč. Ščinkovci so že črlinkali okrog hiš in posedali po zidovju in drevju, ki se je nevoljno otresalo zadnjih ostankov dolgotrajnega sneženega bremena. Le sneg se je jok al. Saj mu je bilo tako prijetno pri nas, ko je vso dolgo zimo počival na naših poljih in travnikih; sedaj pa se mora izpremeniti v vodo, ki nima nikjer na svetu miru.

Glej kapelico, tam ob poti, kako se tudi žalosti! Ni ga dobrega človeka, da bi okrasil podobo Matere božje, ki kraljuje v njej. Pa jutri je ravno praznik Marijinega oznanenja — —

»Kaj, ko bi stopil gor pod Zalog, gotovo bi se že dobilo kaj zvončkov in trobentic? Ivanka spi in sanja o angelcih — pa saj bom kmalu nazaj!«

Ta misel je šinila Jožku v glavo. Vzame klobuk, in brž, brž je bil gori pod Zalogom. Res! Ena trobentica se mu že tako prijazno nasmehne, da se mu zdi škoda utrgati. Takoj dalje pa mu prikima napol razcvel zvonček, kot bi hotel reči: »Če je za Marijo, grem rad! Le utrgaj me!« Jožek utrga trobentico in zvonček in počasi nabere še nekaj drugih nežnih pomladnih hčerk.

Pri nabiranju se je pa Jožek zamudil. Treba je bilo vsak cvet iskati, ker trata še ni bila tako nagosto posejana s cveti, kakor božična potica s sladkimi rozinami. Ko je Jožek nabral droben šopek, je po hitel z njim h kapelici in je okrasil podobo s prvim cvetjem, kakor je najbolje vedel in znal. Vselej, kadar je tako okrasil Marijino podobo, se mu je zdelo, da ga Mati božja gleda tako prijazno in ljubezno, kakor ne more najboljša zemeljska mati. Toda danes — danes — kaj je to? Ali sanja? Marijin pogled je žalosten, očitajoč, karajoč! Hipoma mu je bilo jasno! Stisnilo mu je krčevito srce in zajokal bi bil . . . Pobral bi cvetice iz kapelice in vrgel bi jih proč . . . Takih cvetk, ki jih je nabrala nepokorščina, Marija ne mara!

Potrt in zbezan je odhitel domov. Ivanka je spala, kakor prej. Pravkar se je nasmehnila v spanju. Gotovo se ji je sanjalo, da se igra z angelci v nebesih.

Mati so se kmalu vrnili z moko iz mlina. Jožek jim je vse povedal in jih prosil odpuščanja. Mati so mu radi odpustili, ker so videli, da je Jožku žal. Še veseli so bili, da ga je Marija huje kaznovala z enim samim pogledom, kot bi ga mogli oni z najboljšo leskovko. Dovolili so mu pa tudi, da je smel iti še enkrat nabirat rožic za Marijo. Dobil jih je več kot prej in sveta Devica jih je z veseljem sprejela. Ljubezno je gledala nanj, ko jih je vtikal v porcelanasto posodico na njenem oltarju.

Jaroslav

Raztreseni Stanko.

Uči se, uči,
Stanko, lepo,
Da kdaj iz tebe
Prida kaj bo.

Stanko, boš videl
Kaj boš dobil,
Če se ne bodeš
Pridno učil.

Kaj pač kot ptiček
Vedno žvrgljaš,
Kadar pred sabo
Knjigo imaš.

Ptičke zletijo
Kakor na mig —
Ti pa boš čutil:
Šviga, švig, švig — — —

Maksimov.